

Kui laps ütleb: minu ema! ei taha ta sellega öelda, et see pole tema venna või õe ema, ta ei mõtle nii. Ei ole ka nii, et mida rohkem ema oma armastuses kuulub ühele lapsele, seda vähem teisele. Kui lapsed kasvavad suureks, räägivad nad oma emast tavaliselt: m e i e kallis ema!

Sama on meiega. Kui räägime, et pühim Neitsi Maarja on eriline meie ordu eeskostja, ei sega meid see, et ta on eriline eeskostja ka teistele ordudele. Siiski meie nimetame teda m e i e dominiiklaste Jumalaemaks.

Kui ema suhtumine igasse lapsesse on omamoodi, siis ongi nii sellepärast, et erinevad on laste vajadused, üks laps on haiglane, teine on terve aga ülemeelik, kolmas vaikne ja saladuslik. Emal on üks süda ja üks armastus, aga ta teab, et lapsed nõuavad temalt igaüks midagi erilist. See ongi Jumala Ema meie suhtes, samuti ordude suhtes. Dominiiklased vajavad Jeesuse Ema abi, et jutlustada. Seepärast on ta nende jaoks jutlustajate Emaks.

Thomas Merton kirjutab: „Neitsi Maarja, kes oli vaba patust, oli puhas nõnda nagu väga puhas aknaklaas, millel ei tundu olevat muud ülesannet, kui vaid, et lasta päikese valgusel ruumi sisse minna. Kui me rõõmustame selle valguse vaatamängu üle, ülistame tegelikult selle aknaklaasi puhtust ja läbipaistvust, olgugi et kaudselt. Ja muidugi, saab ju vaielda, et sellisel juhul, märkamatu unustame pigem klaasi enda, mitte me ei ülista seda. See on tõsi. Kuid ärgem unustagem, et see, kes siin näites tegelikult valguseks on, on Jeesus Kristus, kes (filiplastele 2,6-8) „olles Jumala kuju, ei arvanud osaks olla Jumalaga võrdne, vaid loobus iseenese olust, võttes orja kuju, saades inimese sarnaseks; ja ta leiti välimuselt inimesena. Ta alandas iseennast ...“

Jeesus loobus iseenese olust, loobus valguse olust. Ta alandas iseennast, tahtis jääda sõltuvusse oma maise ema hoolest. Ja sellisel viisil pööras ta meie tähelepanu taas oma Ema poole. Väga selgesti saame seda näha risti all, kui Jeesus ütles pühale Johannesele. (Jh 19, 27) "Vaata, see on su ema!" Ja selsamal tunnil võttis jünger ta enda juurde.“

Pöördudes taas selle näite juurde, võime seda ilmestada nii, et see puhas aknaklaas muutub vitraažiks, mis rõhutab erilist sidet valguse ja klaasi vahel. Maarja muutus vitraažiks, mille läbi igavesti paistab tema Poja sära. Nähtamatu Jumal saab nähtavaks, on näha Jeesuses Kristuses. Lihtne juudi rahva teenija saab taeva ja maa kuningannaks, kõikide ustavate emaks. Ta särab oma Poja säraga endiselt ja igavesti. Ta annab selle sära püha Dominicuse vendadele, eriti siis, kui nad jutlustavad.

Sellest teadis püha Dominicus selgesti, et uuel püha Jutlustamise Ordul on vaja pühima Neitsi, Jumala Sõna Ema, abi selleks, et see jutlustamine oleks tõeline tunnistus Jeesusest Kristusest – tema Pojast. Selles olid ka veendunud püha Dominicuse vennad, kuna nad olid jõudnud juba mitu korda valusalt kogeda seda, et vaidlustes katarite ja valdeslastega, argumendid on jõuetud ja ei kõlba kuhugi, kui jutlustajad pole pühaduse säraga valgustatud. See sära tuleb Jumalast, Jeesuse Ema kaudu, kuni meieni.

Mis puutub katarite¹ ketserlust, kõige valusam asi oli selles, et nende jaoks oli inimlik ihulikkus vastuvõetamatu, mis muidugi oli vale Jumala kuju/mõiste tagajärg. Pühim Neitsi Maarja siin osutus asendamatuks abiks kui oma Poja inimlikkuse õpetaja, ja ühtlasi oma Poja jumalikkuse õpilane. Oma emaduse kaudu õpetab ta meile tõde sellest, et inimene on suuteline endas Jumalat kandma ja seega Jumala tempel olema. Ainult tema abil, kes omast ihust sünnitas Kristuse, on võimalik kuulutada evangeeliumi neile, kes ei suutnud vastu võtta Kristust tema ihus ja järelikut ei suutnud nad vastu võtta ka iseendid nende ihulikkuses. Evangeeliumi kuulutamine on nagu ämmaemanda töö, mitte niivõrd ilukõneleja, näitleja, filosoofia või isegi teoloogia õpetaja töö ja kutse. Sellepärast dominiiklastel on vaja naiselikku abi, kellest esimene on Neitsi Maarja. Teine Maarja Magdaleena.

---

¹ Valdeslased olid suhteliselt normaalsed kataritega võrreldes; katarid olid need kes eitasid ihulikkust, aga valdeslased olid lihtsalt kiriku hierarhia vastu; ja neil oli üsna palju tegelikult õigus.

Kuna naisterahva juhul on ema-kutsumus väga tihedasti integreeritud kõigega mis naine oma tegevuses ja olemuses on – on naised rohkem immuunsed igasuguste eluvastaste ja mürgiste ideoloogiate vastu. Kuid meeste puhul on nende isa-kutsumus, mis on rohkem intellektuaalne protsess, rohkem selles ohus, et nad muutuvad ideoloogilisteks isadeks.

Eriline kiusatus, mille vastu immuunsemad on naised/emad, ja natuke kaitsetumad mehed/isad on dualism. See on üks üldine kogu Euroopa nõrk punkt, selline Euroopa kultuuri soodumus dualismi suhtes. See soodumus väljendus ihu vastandamises hingele, materia vastandamises vaimule. Olgugi, et isegi mõningad teoloogid, või teoloogia suunad allusid dualismile, alati Kirik oli suuteline tervislikult reageerima dualismi vastu. Pole muud religiooni, mis peaks ihulikkust nii hinnaliseks kui kristlus. Meie Jumala sünnitas naine, nõnda nagu maailma tuleb iga laps. Jagame Jeesuse ihu liturgias, ja see on kõige olulisem viis, kuidas saame armu ja lähedust Jumalaga. Meie usu süda on ihu ülestõusmine. Timothy Radcliff (endine dominiiklaste orduülem ja maailma parim jutlustaja) ütles ühes intervjuus, et kristlus on sügavalt antidualistik. See on tõsi!

Nii, Neitsi Maarja oli ja on kõige parem ja tõhus ravi dualismi vastu. Endiselt on, sest dualism on endiselt väga nakkav. Neitsi Maarja kaitse ja varju alla põgenesid püha Dominicuse vennad ja õed mitmesugustes hädades, aga vist eriti siis, kui ähvarduseks olid dualismi koloriidid ja kuvandid.

Dominiiklased võib olla vajavad pühimat Neitsi Maarjat rohkem, kui Teda ülistavad, kuid vajaduses tema abi järele ülistavad teda tõeliselt ja südamliselt.

Püha Dominicuse kohta räägiti, et ta oli peidetud valguses. Peale selle oli ta väga inimlik. Seda kunsti õpetas talle Jumala Ema. Ta ise on valguses peidetud ja väga inimlik.